

ONDŘEJ SABO

SKRZE ŠÍLENSTVÍ

SKRZE ŠÍLENSTVÍ

Ondřej Sabo

ÚVODNÍ SLOVO AUTORA

Ještě než se začneš s následujícími stránkami, musím ti jako autor sdělit, že celá tato kniha je soubor krátkých, skutečných příběhů z mého vlastního života. Jak se dočteš, nebyl to lehký život. Ale díky němu jsem ten, který zformoval tuto knihu a rozhodl se o ni podělit právě s tebou, drahý čtenáři. Tímto mi dovol poděkovat ti za tvůj zájem, který jsi projevil právě o mou knihu. Dále ti děkuji za čas, který ses rozhodl věnovat těmto stránkám.

Následující věty patří těm, bez kterých by tyto stránky nevznikly:

*Malíř, umělec, zakladatel infernalismu **Sandro Dragoj**, který věnoval svůj čas a um na vytvoření obálky, zároveň mi dává možnost prezentovat moji práci v **Dark Velvet café Bar**.*

***Martina Chumová**, úžasná, skromná a uklidňující umělkyně, tatérka a především malířka, která se rozhodla ztvárnit příběhy do obrazů.*

***Rimmon Beletseri Nott**, za dodání síly, odvahy a energie pro psaní a pro život. Roky mne doprovází na cestě do pekla, kterému vládne, a satan je její pejsek. Je mou sestrou, mou rodinou navždy. Spolu proti všem a všemu.*

***Barča Šavlová**, moje žena, milenka i nejlepší kamarádka. Nikdy mne neopustila na mé cestě šílenstvím. Vždy tu pro mě je, i když je to se mnou „komplikované“. Moje srdce patří jen jí až do konce věčnosti.*

Všem vám z celého srdce děkuji za vaši práci, sílu a energii, kterou mi dodáváte každý den. Bez vás bych to nedokázal. S vámi se i půlnoc tváří jako den.

Tak, můj milý čtenáři, na závěr mi dovol několik doporučení:

*Následující příběhy **nikdy** nečti, pokud máš špatnou náladu, prožíváš špatné období nebo máš depresi apod. **Nikdy** bys je neměl číst pod vlivem jakékoliv látky. **Doporučuji** si při čtení pustit uklidňující a optimistickou hudbu. Prosím cokoliv se dočteš, **neber to jako návod na cokoliv**.*

*Dále mě můžeš sledovat a podpořit na instagramu: **autorondrejsabo**.*

To je vše, děkuji za tvoji pozornost a přeji ti, ať se ti moje práce líbí.

Autor

POČÁTEK

Při pohledu z okna se mi naskýtá spásný pohled. Celou krajinu pomalu zahaluje temnota. Spásný pohled. A stejně tak se pomalu vkrádá i do mého srdce a mysli. Ale ne najednou, abych to měl co nejdříve za sebou, ale pomalu. Jako by se něco nebo někdo kochal a ukájel se nad mým utrpením.

Co se to se mnou děje? Věci, jindy tak čisté a jasné, náhle pokrýl šedý závoj. Radost a chuť do života najednou vystřídala bolest a smutek. Cítím, jak svými pokřivenými prsty sahají do mé mysli a hrají si s ní stejně jako kočka s myší. A o srdci ani nemluví. Jako špendlíky se pomalu zabodávají čím dál hlouběji. Ale proč? Udělal jsem snad něco? Cítím se prokletý. Ale kdo by mě proklel? Kdo by ke mně choval tolik nenávisti, aby byl schopen udělat něco takového? Tolik otázek a tak málo odpovědí.

Při pohledu na hodiny se mě zmocnil děs. Ručičky se nebezpečně blížily k půlnoci a já pořád nespím. Snažím se, ale nejde to. Temné myšlenky nutí můj mozek neustále pracovat. Je to k zbláznění. Proč nemůžu být normální? Je to tím, že jsem špatný člověk? Co jsem udělal špatně? Nebo je to tím, že nejsem tak dobrým synem, jakým mne chtěli mít rodiče? Jedno a totéž pořád dokola, minutu za minutou, vteřinu za vteřinou. Otázek přibývá a odpověď pořád